

БЪЛГАРИЯ

КЪСТНИКЪ ЗА БЪЛГАРСКИТЕ ИНТЕРЕСИ

Управителъ и Издателъ Драганъ Цанковъ.

БРОЙ 50

ЦАРИГРАДЪ 1860 МАРТА 5

ГОДИНА I

Почти преди три години, ся състави въ Цариградъ една книжовна община подъ пазваніе послѣ прието българска книжнина. Тя издаде основата на уставъ-тъ си въ мѣсяцословъ-тъ за 1857 година въ когото забележаваше цѣльта която ще гона, дѣйствиата които ще извършва.

Съставяніето на тая община имаше нужда отъ едно вещественно съществуваніе. Тя си го намери като ся отпрати до добрата воля и до ревността на нашити Българи. Спомоществованіето ся отвори; то състоеше отъ два вида.

Едни бѣха длъжни да дадѣтъ 1000 гроша, други 100 гр. Тѣя дадени сумми събрали съставиха капиталъ на общината, отъ дихвата на когото тая община щеше да си върши работити.

Спомоществователи ти които промислиха тая капиталъ ся нарѣкоха членове и имаха право да зематъ безъ плата по едно тѣло отъ сѣкоя книга която ся напечати съ изданието на общината.

Нѣ помощта на едини бѣше по важна отъ она на другити. Трѣбаше да ся наградытъ, ако не съразмѣрно по не малко повече отъ други ти. Слѣдователно трѣбуваше да ся припѣжи че първяти, сирѣчь оныя, които ще дадѣтъ 1000 гроша ще иматъ повече гласъ въ работитѣ на общината. Тая почетна награда бѣше сичка та разлика между двата вида членове.

Нѣ да отговори съобразно съ равностіа и добрата воля съ които нашити Българи я обградиха, Общината бѣше длъжна да имъ направи нѣ какво добро. Това добро съставяше цѣльта за която ся направи общината както може да ся види въ основата на уставъ-тъ, обнародванъ въ мѣсяцословъ-тъ за 1857 година.

Споредъ тая цѣль общината бѣше длъжна да вдѣхне и да распространи любовта на просѣитѣ народъ къмъ просвѣщеніето, да спомогне умственното му развитіе, да улесни преподаваніето на уроци въ училищата, чрезъ издаваніе то отъ нел на нужни ти книги, които ще продава съ малка цѣна. Ос-

вѣи въта, тя ся задѣжяваше да издава сѣкоя година по единъ календаръ за полза на Книжницата, и едно периодическо списаніе кое то да е неинъ органъ.

Нищо по добро, по ползвателно нѣмаше отъ тая цѣль. Нѣ въ тая цѣль общината малко много слѣдува около една година, защото слѣдъ това временно разстояніе оныя които ся противиха дору и на съставяніето на общината, сполучиха да я отдалечатъ отъ цѣльта ѝ. Отъ тука излѣзува, че си въображаватъ, какъ ся изпълнова първата цѣль на общината като ся уграбичаватъ съобнародваніето на едно периодическо списаніе.

За да познаемъ стойността на това сръдство, стига да пригледимъ издаденити до сега Книжници. Никой не може да го откажи, тѣ ся отпратиха ушъ до учениятъ български свѣтъ. (Затова много има да ся каже) И простіятъ народъ и българскити училища, които споредъ цѣльта, трѣбаха да станатъ главнитѣ предметъ на общината, ся намираха исклучени.

Простіятъ народъ бѣше исклученъ по причина че не е въ състояніе да разумѣй никакъ, малко много учени членове, кои то, пѣлихъ български ти книжници, членове гдѣто владѣше пълна тъмнотія. Училищата бѣха исклучени, защото училище-то изискува науката положителна и основна и не ся храни никакъ отъ въображителнити членове и независимити и вредителнити мысли.

Днесъ прочее тая община не е до нигдѣ въ цѣль-тъ си, и въ послѣднити тѣя врѣмена, тя остана много надалечъ. Книжовната община не посрѣща на неизбѣжнати нужди на народъ-тъ; не улесни училищата въ преподаваніето на уроци, не печата нуждити книги и слѣдователно не се потруди да жертвува и да ги продава съ долна цѣна.

Тя е днесъ едно оръдіе на страстити които предполагатъ една цѣль, която е много далечъ отъ народното добро.

По злощастіе, облавана отъ страстити на чуждо вліаніе, управителити на Българскитѣ книжници позволякоха безъ да ищатъ, дору и да изгу-

бятъ цѣльта на общината. Зарадовани съ това първо сполучваніе, страстити за които говоримъ, дѣрз аха дору и да обладаятъ едно нѣщо, което ни принадлежи, нѣ което ние отъ се сърдце оставихме на общината да ся ползува. Това не бѣше друго освѣсъ едно право дадено намъ лично отъ В. Порта.

Тая тѣхна претенція, докарани да протестуваме на В. Порта, които ни даде правдата, и показа неправдината на Г. Ексархоса, който искаше да печата книжницити, и на оныя, които заслѣпени отъ чуждо вліаніе, мисляха да можатъ да ги зематъ отъ рѣцѣти ни.

Като не желалхмѣ никакъ отъ една страна да си изгубимъ право то и отъ друга изданието имъ да ся присѣче, ние направихмѣ извѣстіе чрезъ което показвахмѣ оныя отъ наши ти Българи които желаятъ да ги поематъ връхъ себѣ да ся отправятъ до нѣсъ. Дѣйствиетелно извѣстіето ни намери отзивъ и сегашнитѣ нѣмъ издатель ни съобщава програмата си, колго е долната.

ЗА ИЗДАВАНІЕТО

на Българскитѣ Книжници

Българскитѣ Книжници, както видѣха вече читателитѣ извѣстіето въ България, като собственостъ на Г. Д. Цанкова, останаха си на негово разположеніе. По едно погодаваніе що станѣ между него и мене азъ предпріехъ да продължавамъ издаваніе то на туй повремено списаніе.

Но защото Книжницити до сега, като що бѣха органъ на Книжницитѣ, дѣйствиуваха за народна полза едностранично — само въ языкословно отношеніе то нѣ, оставямы неприкосновенны правата на гдѣзи тѣхны принадлежностъ. (*) За да дадемъ другитѣ

(*) Желателно е да не помятъ Журналъ — бѣдущето орудіе на Българската Книжнина да бѣде по честитѣ отъ кады Редакторитѣ си; а щого, отъ честото вѣяваніе на книжницитѣ що правихмѣ до сега, досѣ бѣше до задустваніе. Ни почитамъ талантитѣ на Г. Т. Бургова — повозбранъ Редакторъ на туй списаніе, а въ пого-

входѣ на издаваніето на Книжницитѣ, при възобновяваніето имъ, прѣобразавамы ги въ содержаніето имъ отъ край до край, и желаймы да ги издаваме тѣй, както нѣ ся видятъ способни да задоволятъ по голѣмѣтъ частъ отъ читателитѣ.

Познаваме, твърдѣ добръ познаваме колко е имѣчно да сполучимъ въ туй. Нашити читатели, поради неравенството въ знаніята, ся тѣй разнѣсани и вкусятъ имъ за прочитаніе о тѣй разнѣченъ, щото не възможно е да ся задоволи сѣкоя, Туй, което единъ до небото хвали, глѣдашъ че него пакъ, другитѣ, нити за прочитаніе го удосто- ява; тамъ дѣто, разсѣженното чув- сиво, накарва едного да плаче, на туй пакъ другитѣ ся присмива като на сла- бость и глузость. Въ такесви списа- саниа единъ търси хранѣ за разумъ, а другитѣ забавя и залѣгваніе, единъ о- бича важность и серіозность, а дру- гитѣ шегы и смѣхорѣ. Рѣдки ся тѣзи които да сматратъ този родъ списа- ния, като трапезѣ за мислина сложена

дѣмо уваженіе бѣхъ го зема, ако да го видяхмѣ на туй поприще, малко по о б- с е р в а т и в е н ѣ въ интересити на на- рода, отъ козкото че ся показва до сега е д н о с т о р о н е н ѣ. Българитѣ ще му бѣдѣтъ признателны ако възума да ся омыржи, да не прѣобрази туй филологическо списаніе на пѣкака Семинарска книга.

Не ше бѣ излизано, мислимъ, ако за този предметъ, направихмѣ нѣкое забележаніе и на нашитѣ по първи въ Цариградъ Българи. Нѣ ги почитамъ за голѣмѣтъ услужѣ що ся направили и правитѣ за народа си, и, за- щото желаймы доброто имъ нѣсъ, казвамы нѣтъ: Книжницата ся нуждай отъ помощѣтъ нѣтъ, а не отъ уна нѣтъ. За тѣхъ е не- логично да ся мѣсятъ въ изредѣтъ на кни- жовны издаваніа, ужъ като че нѣ нѣщо ся отговарятъ, и защото ся помагали щедро, да не биватъ самолюбивы да ищатъ санса- нѣто да бѣди по вкуса нѣтъ. Тѣй и по- младитѣ родолюбцы да ся оставятъ отъ претенціитѣ на авторство. Тѣзи ся дребни честолюбцы които останащъ шо никаква полза не приносятъ, пречатъ на Редактора да рас- полага свободно знаніята си. Редакторѣтъ който ще да е, подавалъ на тѣхното вліаніе, за да имъ угоди, арсеп устали, и гдѣ ся отстранява отъ прѣдначертаніитѣ си нѣтъ. И стари и млади трѣба да почитатъ посто- ящата: « много бѣди казано дѣте. » Ни изказамъ мнѣніето си тѣй открито не за да обидимъ нѣкого, но за да покажемъ колко сме искревы нѣтъ сички.

• Матей Бегу Ломовъ
• сарине
• Дюханъ Спериодъ Петрова
• Сажидовъ Бр. Х. Гюрова
• Аудина им. Янкіевъ
• Видинъ Х. Т. Цанковъ
• Хасюно Христофуръ Чорбаджи
• Лопечъ Янко Христофуръ
• Кюстендѣлъ Док. На. Христѣвъ
• Велесъ Г. Иконофуръ
• Созулъ К. Дѣржезевъ
• Спассѣвъ Меньо Ризковъ
• Бургасъ Кочко Ралковъ
• Свѣтозаръ Н. Д. Свѣтозаровъ
• Русе Петъръ Златковъ
• Георгево Бр. М. и А. Афанасѣвъ
• Ибраимъ М. Писовичъ
• Галицъ Бр. Добровѣвъ
• Варна Бр. Георгевицъ
• Букорестъ Никитѣ Никитѣвъ
• Тулча Г. Д. Карагѣвъ
• Ичманъ Г. Шенковъ

кметът на селото, била че Хрисанта имал там един чифлик и не давал, да се чете Български. Въ противен случай, той ги афоресвал. На Запад, е село Согирь населено съ Маометани и Българи. Въ Църквата и училището владѣй гръцкѣтъ лъжъ. Въ село Бойново сѣмествува училище добронаредено. Въ лѣдово пла църква, училище иѣма. Сѣдово, съ добро извѣстно училище Българско и църква, населено отъ Моаметани и Българи. Лекково съ църква безъ училище. Село Война съ църква и населено отъ чисти Българи. Полягъ имъ гръкъ. Орѣхове безъ църква, чисти Българи.

Въ село Павелско населено отъ Турци и Българи съ 350 къщи, има една красна църква, два пола, едно училище и по злощастіе гръцки се учатъ и четатъ. Село Чепезарь, 300 къщи, населено съ чисти Българи, имъ поповеги имъ и училищата се по гръцки. Долно Дерекѣй, съ около 200 къщи се Българи; имъ се гръцки четатъ. Горно Дерекѣй и то завладѣно отъ гръцѣ. Югово, 250 къщи съ гръцки учителъ. Устову или читакъ 560 къщи; селяните подръжватъ сѣбѣди си. Чокманово, населено отъ турци и Българи. Тия послѣднѣти сѣ премного засѣдени отъ гръцизмъ.

Планинѣтъ минава послѣ презъ други села аа които не ни дава никакви забѣлжваня, и сѣдва пжтуваніето си презъ Пловдивъ до Т. Назарджикъ.

Въ единъ отъ предни сѣ лѣстове, говорехъ за сплетеніята които ставатъ, въ Сливковъ, между чорбаджіи и училищнѣти вастетели, относително за училището. Ръкохъ че първѣти сѣ мѣчатъ да унищожатъ пълномощното писмо което настоятели иматъ.

Дѣйствиѣта сѣ подновили на първи пътъ въ сѣлѣ много припори Г. Пашанко бѣлоучилъ да земе съ измама пълномощното и го събави. Отъ Това расприти сѣ уголѣдилъ Г. Пашанко сѣ напиралъ въ едно опасно положеніе. Обаче народѣтъ, твърдъ въ волята си, направилъ друго пълномощно, подписалъ го и го връчилъ на настоятели които, вмѣсто оскѣлъ сѣставятъ сега двайсетъ членове.

Таква сѣ приложеніята кѣто днесъ ставатъ въ Сливковъ. Причината сѣ чорбаджіи които имъ сѣ свѣди да глѣдатъ млади настоятели и искатъ самовластно чорбаджіство. Сичко това, сѣкой познава, има изворѣтъ си въ славолѣбіето.

Ако вѣрваме една дописка, училището на Търнчанъ (Казанлъшко окръжіе) не било въ свѣтло сѣстояніе. То ослабнало отъ сѣкой страна по причина на враждити които сѣществували между епитропѣти. Че имъ стигнало глѣто лъжи нѣколко парци отъ училищата нѣма; тѣ сѣ издавали единъ другъ и разказвали кой колко излялъ. Особито единѣтъ отъ тѣхъ, отъ 12 години до сега не показвалъ нищо отъ събраннѣти сумми.

Гръкоманити въ Т. Назарджикъ още не м. руватъ. Като не можатъ съ никакъ средство да поставятъ въ църквата гръцки да сѣ чете сѣединили сѣ съ най горѣщити грѣкоманити. Тѣ сѣ съгласили да зематъ отъ пловдивскитъ владыка заповѣлъ за намѣстованиято на епитропѣтъ, писъ Георгія селищеца, отъ единъ сѣщи Гръкъ попъ Алексія, краваріотинъ (въ Морен). Това епитропѣско намѣненіе сѣ извършило, и нашити Българи сѣ показали сѣвѣмъ хладнокровни. както и да е за това равнодушіе, нашити сѣтѣчествѣнѣти въ Назарджикъ не ще забравятъ защитеніето на общити интереси.

Селата Чанаклѣв, Базабаджин и Ишекчѣв (Казанлъшко окръжіе) страдатъ доста отъ хайдудѣти. Ако разказваніята на една дописка отъ казанлъжъ сѣ точни, тия хайти ходили безъ страхъ по селата, ядѣли, пѣли и искали отъ селяни и дѣщъ ханжъ.

Подобни новини ни дохождатъ и отъ други мѣста. Ние знаемъ че прошенія сѣ дошли отъ разни градове до високо то Правителство връхъ тия злоупотреби и причинити мѣрки сѣ дѣйствуватъ тука за нечистотѣето на тия хайти. Нѣ, ако горѣреченити села и други сѣ отпесѣтъ и тѣ до Високото Правителство, ние сме увѣрени че посѣлѣнитъ ще зематъ по скоро добръ край. Той е единствѣниятъ сѣвѣтъ когото можатъ да имъ дадемъ.

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА БЪЛГАРИЯ

КЮСТЕНДИЛЪ 1859 Декември 10

продълженіе отъ миналий лѣстъ

А въ него село (изворъ) като дойдохъ и на угрото още рано прѣтиха да докаратъ 2 тупана и две свирки: но единъ тупанъ по случаю отицѣлъ на друго мѣсто, та само единъ съ една свирка дойде. Но пакъ бѣдохме благополучни, защо макаръ и да бѣше единъ по вредеше за пѣтъ оти бѣше новъ когото наскоро отъ Скопѣ бѣше купилъ цыганина. Че грѣмеше както грѣмеше, ко на синца имъ сѣрцата сѣ растрепериха отъ грѣмѣжѣтъ на тупана, щото и самия архіерея сѣ почудѣ и излезе на тоя дѣлѣнъ позоръ, и толку силно грѣмеше щото не сѣ мясѣше, че и още положилъ душія ни се придаваше. И бѣзъ да усѣщахѣ повдигнахѣ отъ земята въ църквата като сѣужеше литургія, а владыкѣтъ командатъ попъ Нофко сѣдѣше зника при цыганѣтъ (тупанджѣти) които расія поеше, и сѣ дѣлата рѣжа чибукъ дръжеше, а десната на горѣ на долу дигаше и туку имъ выкаше: уари брѣ удри керата удри силно джанабѣтъ..... а на корѣвникѣ зарѣчеше доволно да имъ дава пѣнѣтъ за да се неоплаватъ, и колкото испѣятъ вляхѣтъ нека е живъ ще плати и толку по много хвѣнаха да бѣгъ тупано, щото грѣмѣжѣтъ надвиваше на църковно то пѣніе, и чудно бѣше да глѣда чѣловѣкъ че мнѣшѣ отъ глѣсѣтъ на тупана и свирката приплудени, оставиха свѣтлата служба, и трѣяха при тупана. Четири дни сѣдѣха и се еднакво тупаю граме; и на тупанджѣта вознагражденіето сѣ отъ общо плати, колко време сѣдѣха во изворъ до 50 добытѣ сѣ заклаха, а колко останаха живы, на градъ ги закараха.

А отъ изворъ като сѣ дѣгнаха, право на Кеменица отидоха и 6-мила отъ краишкити попове отидоха. Тамъ вечерѣта като се доволно напиха тутакси за гайди — да докаратъ зарѣчиха, гайдѣти като докараха, поповити като заплетени единъ за другъ благоговѣйно стоеха. Като гайдѣтарѣята гайдѣти оправѣ, изведѣхъ на поповити сѣрдѣтата развесели. Гайдѣти свиряхъ, поповити рѣпахъ, и сички у еловъ глѣсъ выкаха: « Живѣ да бѣде владыка, оти ни тука вика, хрипайте брѣ хрипайте, мене не задѣвайте, че азъ вече не можемъ. А кога Авксентія владыка бѣше, за една хорна рѣпка съсъ аргѣстъ ни наказваше и по нозе бѣше. А попъ Нофко туку дава на гайдѣтарѣя ракиа. а го удѣря по шія, хубаво да свирѣ, на попове сѣрѣца да развесели: и на поповити вика: играйте брѣ сега имамъ добръ владыка, той за таква работи никому нищо не вика сега сме нашѣ глѣва благодѣтъ, но треба да разиме да му покажеме и ние идатъ.

Като свѣршили играта и угодили на владыката и на попъ Нофка, тогава заповѣдалъ владыката да му донесѣтъ патрахилъ и омофора и тѣй хиротонисва гайдѣтарѣята протопѣсалъ у Кеменица, а поповѣте едного протопопъ а другото икономъ, а другото ексархъ.....другото намъ какво се ба-

дихавъ, за награженіе на мурафѣта имъ и тутакси заповѣда на Грамматика сѣ да имъ напише бурлуѣти за достойнитѣ имъ офицій и тѣй имъ ги дарувалъ ама за подписа щѣ сѣ турилъ сѣмѣтъ поискалъ имъ по 500 гроша че тогасъ рѣши попъ Нофко, и, като му падналъ на коляно, измолилъ ги та да имъ салѣтъ по едно жѣто моджидѣ.

Въ Кеменица отъ 4 дни по много не сѣ савѣха и за 6 хиляди гроша да сѣ събиратъ зарѣчиха, а попъ Нофко ондалѣхъ на тѣ грошовы вѣдѣчага се зема сега.

Въ голѣмо утѣшеніе сѣ намѣруватъ бѣдѣтити христѣяни, зарѣченѣтъ пары, а най паче роднитѣ жени страдатъ като сѣдѣтъ по цѣли мѣсяци немолитвенни. и бѣдѣтити младици умирагъ некрѣстени, които въ нѣщо не сѣ попили, а сичкото орѣжіе сѣ е наятъ нѣхъ обратило.

Новопоставенный-а икономъ попъ Нико, будучій безразудѣнъ мужикъ и жестокъ щѣтъ безпѣнѣжѣтъ варваръ, владыката ако рече заплаши, а той уме, тѣмъ. Като сѣ случилъ на единъ празничѣтъ денъ по службата сѣ въ изворъ и глѣдахъ бѣдѣтити христѣяни че съсъ сѣмѣтъ му сѣ моляха да имъ даде молитѣта, и да имъ прѣти попъ да имъ крѣсти дѣцѣта, а той жестоко имъ сѣ отговаряше, че докѣ не дадѣтъ парѣтъ, ниѣтъ за колѣтъ не имъ сѣ върши, което азъ като глѣдахъ, неможехъ да сѣ излѣрѣжа отъ да не порона, сѣмѣтъ вѣче за погѣбѣсѣтъ некрѣстѣни младици, и като ходѣхъ по нѣколко села бѣдохъ самовидѣтъ, че по три мѣсяци дѣца некрѣстѣни, и въ една къща една стара бабѣчка колку доведѣше годѣни и една невѣста и три дѣца. Глѣго по случаю отидѣхъ да конакувамъ, реченната бабѣчка едѣмъ стѣмъ отъ мѣстото сѣ хвѣна да сѣе бранно да месѣ пита, а азъ неможехъ да сѣ утѣримъ че пожалихъ старѣсѣтъ я, и рѣхѣхъ оти бабѣчкѣ нежеси не вѣстѣта, а тѣ се отговори: синко, ето цѣлъ мѣсяцъ стѣна, отъ както е родила снахѣми но іше не е молѣвѣтна оти не сме дали 12 гроша владышѣти пары, ето я синко 90 годѣни самѣтъ вѣче това несме сѣрадали стѣ владыци. Други годѣни давахѣме по 110 пары сега дадохѣме по седемъ гроша, и по ока вила, по 2 кокошки, а башка отъ селото по друго, на това що е незнайтъ; сега печѣмъ да себѣратъ парѣти и що че сѣ прави незнайтъ! остарѣхъ побелѣхъ, и толкова чудо ни видѣхъ ни у дѣли башѣнти!! като ходеха прѣтегосѣ по службата, попъ Нофкова сынъ сург. макирія глѣдѣше дека намѣри нешто изостанало отъ баща му и той сѣбираше на берѣкатъ, отъ Леворѣчката цѣрква сѣбра свѣщѣтъ, и препродава ги дѣто поимѣтъ, баша му пары, овцы, жито а той крѣтъ, чорѣпе платно свѣщи и що пѣйде.

Отъ Изворската цѣрква попъ Нофко зема 550 гроша, а сѣмо му що намѣри пачавѣ, фиѣти и пр. що може да дѣгне (сопѣуджѣтъ) попъ Нофко салѣтъ пише отъ Кюстендѣтъ, че велика цѣрква тражила само отъ крайце 50 хиляди гроша отъ мылѣстѣната. Морѣто се нескѣзува бе братѣ нѣхѣтъ злоупотреби, единъ праща на сирѣмацъ полѣви писѣмо връхъ писѣмо за сомови и пѣстрѣвѣхриби, а други праща торбы за мляко, други за кокошки, туку доносуватъ въ св. Мѣна (голѣвата локаѣта) декато сѣ занимаватъ некои сѣ фанѣриѣти, както и свѣтопѣсѣо киръ Димитриѣ сынъ попъ Нофковъ. нека остри жѣби за прѣсѣта защо приходѣтъ несиѣны, кой отъ дека поси, тамо доноси, а онѣ туку ходѣ по владышѣти музевѣрѣжѣти които слава богу сѣмѣніте вѣче раздѣраха му сѣ и ще да почива, сирѣмѣси отъ да глобѣва. Като отидѣхъ въ село Божица и тамо намѣрихъ 6 попови при кои то сѣ бѣха събрали сичкѣти сѣзѣмъ, конѣи бѣха принудѣни отъ речѣнѣтъ попови да платѣтъ на частѣтъ мылѣстѣна владышѣна, и коя 10

плащаха съ голѣма неблагодарностъ и негодѣваніе. Отъ които сѣ отдѣляха двама, и дойдѣха при мене на сѣме и казаха ми що да правѣтъ братѣ; не знаешъ ли че снощи дойде Мустафѣта (тоя хайдѣкъ отъ 8 години соблачи свѣтъ, и ката годѣна жертѣва по 5-6 души) съ дваѣмѣна още дружина и бѣде гостѣ на поповити, кои то му назовѣха рыба и го гостѣха и като му казѣха че сѣ дошли да сѣбѣратъ владышѣнитѣ пары, помолѣли му се да сѣ зафѣли на селанитѣ да плащѣтъ парѣти, ако ли не злѣ ще пострадаѣтъ. Това азъ като чухъ отъ бѣдѣтити тѣмъ христѣяни, зачудохѣсе, и сѣ прикрѣстѣхъ, и рекохъ: охъ Господи! до толко ли сме стигнали, дѣто Милѣстѣвѣшій-о нашъ царъ денѣворѣчно ради за безѣпасѣността и свѣтопѣсѣіето на своитѣ сѣ подѣлѣшѣти, а насѣприти употребѣватъ като орѣжіе злодѣйцѣтъ противъ своитѣ словесѣны овцы. — Владѣката като ходеше по мѣлѣстѣната, най вѣрѣнъ и ближѣнъ ясѣкѣи водѣше съсъ сѣбя на Мустафѣта братѣ и за вѣрѣното му послѣженіе, поиска да го направи въ краище барѣктарѣ. по за ѣпасѣностъ народо го некабули. Има попови които имѣтъ сношеніе съ Мустафѣта (злодѣйѣтъ) и кога вѣнѣчаватъ безъ него неѣпѣчаватъ. На владыката ниѣтъ за вулата, на Мустафѣта два или колко повече може, а поповити що отѣмѣнатъ за искѣтъ 200 гро. ти що може. Мома 12 годѣни не е останѣла здрава отъ мустафѣта, на кой дойде да се поопѣлаче на владыката той вика това не е моя работа, мене пары тражатъ отъ Стамѣболѣ.

Тѣмъ сирѣмѣси сѣзѣмѣне ходѣли у градъ Кюстендѣлъ та се оплакѣше на Иванѣ хѣнѣмѣна който сѣ показѣа и е най добромѣслѣнѣтъ и най разумѣнѣтъ Кюстендѣлецъ, а той имъ туку думѣлъ чѣкайте, трайтѣ, по трайтѣ та ще видѣте, па не знаѣтъ шо мѣсли! на свѣта душѣта излѣзе, па той имъ вика чѣкайте! шо да чѣкайтѣ! не сѣмъ сѣ разговѣриѣтъ лично съ тоя достѣпѣлецъ чѣзѣкъ ама какѣво и шо го похваляватъ, и колку шо сѣмъ познаѣтъ добромѣслѣнѣтъ е, ала това да е незнайтъ! само това знаѣтъ оти простѣтъ, и оти вѣмѣка трѣси маѣлѣ. Тѣмъ дни ѣа иѣа въ Кюстендѣлъ по работѣта сѣ та ѣа по трѣса маѣсѣтъ тоя прѣфѣлѣнъ добромѣслѣнѣтъ и като сѣ разговѣра ѣа го познаѣтъ шо мѣсли, и тѣмъ ѣа го почѣкѣти и него какѣво приѣмѣа.

Отъ Новѣисѣкѣтъ каза.

Господино Редакторѣ!

Вашѣи вѣстѣникъ „Българія“ който служи вѣзъ уѣсѣненіето на истѣнѣтъ и който е като оглѣдалѣо за безпѣтѣнитѣ дѣла на нашѣтъ дѣнѣнѣтъ клѣрѣсъ, ни потѣкѣня съ простѣнѣтъ сѣ да ви изложѣа и азъ вѣщо отъ страѣнѣтъ на единъ фанѣриѣтѣски попъ, бѣлѣгаринъ по злоупотреѣ

Нашѣи тѣ три села: Герѣмѣо, коѣмѣда-ѣджи-гидѣкъ и кара-морѣтѣлѣнъ, въ Новѣисѣската казѣта, съ време имѣаха за Попъ нѣкого сѣ бѣлѣгаринъ на име попъ Иванъ Янѣковъ, отъ когото сѣдѣнѣти бѣахъ доволни благодарни. Въ 1858 прѣтѣсинѣгѣлѣтъ на Адриѣнѣполѣсѣкаго Мѣлетѣа, по причина на нѣкоѣн ѣпѣтриѣ или ѣпѣриѣци неговѣи, зема му сѣлата безъ да му поѣвѣрне заплаѣтата коѣто той бѣше далъ за тѣхъ, и ги дава на единъ грѣцѣки попъ Попъ Иванъ при двоѣна-ѣа обѣда, като не знаѣше какѣво да направи и на коѣго да приѣбѣгне за да сѣ изѣмери правѣтъ отѣвоѣа въ Еѣдирѣне, глѣто сѣ различни средства получѣва сѣ пакъ сѣлата. Мѣлетѣи обѣденъ въ това че не сѣ по-

пънило неговото желание, наклеветява го на владиката и го сюрдислатъ въ свата-гора. Въ това време, на неговото отсъствие, селата си дават на някого си попа, на име попъ Йорданъ, отъ Оливенъ, който ако и да е българинъ, не е доленъ отъ фанаритъти, както по долу ще видиме.

Подиръ няколко време, попъ Иванъ ся завръща, ходи въ Цариградъ няколко нѣти, и напоследокъ поправи си работата да си земе пакъ селата и тъй отъ странъ на владиката, донася едно писмо до попъ Йордана да му ги даде. Попъ Йорданъ зема писмото, но защото не бѣше за въ полъж негова, хладнокровно си отнесе. Попъ Иванъ като глѣдаше това подкави си да гетердиса второ писмо, на което съдѣстието не бѣше по силно отъ първото. Напоследокъ унождава ся и гетердиса едно трето, което и задържава. И тъй, съ силата на това и съ желанието на селянитъ, които искаха да е българинъ, начинава си сватенинитъ службы.

Попъ Йорданъ, като научава това, разсърдва ся и отвода, какъ втори владика, тж аргосва попъ Иванъ и поставя гръцкѣи си попа, отъ гръцко Акбонаръ, който му бѣше намѣстникъ и по напредъ и на когото бѣше далъ дозволеніе да плени както може. То-зи земаше, както и самиятъ попъ Йорданъ, 50 гроша вула-парасъ и особено още по 200 или 300 гроша на сѣко вѣнчало.

Същото това направиха и на кара-Христа, единъ отъ първѣти отъ Ко-емджи-гидикъ: като му зематъ 50 гроша вула-парасъ, попъ Йорданъ праща да иска още 250 гроша за да го вѣнчае. Селянитъ като перачи да даде, тѣ ся отръкоха тоже да го вѣнчае, както и да му повърнатъ 50-тѣхъ гроша. Селянитъ като виждатъ едно такова безсовестно поступеніе излизатъ изъ търпѣніе и накарватъ зорланъ гръцкѣиъ попъ тж го вѣнчава а попъ Йордана.....

Освѣнъ това господа, други пакъ земаха по една крина жито и една крина юченикъ отъ сѣка къща, която има; тѣзи година, като бѣха въ отсуствие селянитъ въ Бургасъ за юшорѣтъ, попъ Йорданъ дохожда и зема отъ сѣко вѣнчало по една крина жито и по една юченикъ (въ една къща има 4 или 5 вѣнчала.) Кара-Христю, чорбаджійтъ, като ся завръща и ся научава това, отвода и си зема зорланъ неговата частъ; сиромашіята, напротивъ какъ безъ силно, си го притърпя.

Тѣзи и други много такива безсовестни поступки, като гледахъ катадневно нашитъ селяни отъ единъ фанаріотски българинъ, който не глѣдаше освѣнъ какъ да ги скуби повече, който още ги принуждаваше, за свои си интересъ, да иматъ неволно гръцки попъ по гръцки да имъ четѣ, незнаехъ веки какво да направятъ да ся отърватъ; вѣи сетивъ намислахъ да си

отнесатъ до Оливенскѣи община, на която, като приставатъ теплимкитъ си, да я молятъ за попъ Иванъ.

Оливенскѣи община, като ся научи безплатнитъ тѣзи поступки, по дѣлности праща да призове попъ Йордана; но, той ся отрече да отиде. Въ такъвъ случай селянитъ ни бѣха принудени да идатъ при него и да го молятъ да имъ даде попъ Иванъ. На това отгоръ, като неможе другояче да направи, той ся съгласи, по съ условіе ако бы че тѣ подпишатъ послѣдното писмо, и ако бы че общинатъ Сливненска го подтвърди. Писмото, което имъ предложи да подпишатъ. Ето го слово по слово.

Съсъ това писмо долуподписанитъ отъ селата Куемджи гидикъ, Гердеме и Караджа-муратій какво, попъ Иванъ Яковъ като ни посочи писмото си, отъ 4 Септемвриа което пише до попъ Йордана Ключухорскій икономъ и надзорителъ на Негово прѣосвященство нашійтъ Едирненскій митрополитъ, и което не бѣше му далъ до днесъ, ся общавама да ни пѣнува и да ни освѣтѣла спередъ сватенинитъ законъ по емертътъ его спередъ нашето желание; ако бы нейдѣ да приступи законътъ или да си оплати нѣкой отъ горѣреченитъ села за неговото законопреступіе, нѣе имамъ да дадемъ добръ отговоръ за тѣхъ хора и за него, и ся общавама да приѣмимъ случайното наказаніе церковно или вѣнчало. За увѣреніе давама си на негово сватенство и надзорителъ на прѣосвященнаго митрополита Адрианополскаго, а именно на попа Йордана—и тъй ся подписвама.

Коя и каква е цѣльтъ на това писмо, никой точно неможе я узна; защото ако бы че попъ Иванъ събра церковно; церквѣтъ има да го накажи; ако бы че згрѣши политически, управителството тоже имъа тѣ да го остави. Впрочемъ въ какво може заслужитъ това писмо на него съ подписитъ на нашитъ селцы? Въ нищо друго съкамъ, освѣнъ какъ средство и подпорка на неговитъ интриги. Зашто той знае че като сѣдѣ а тѣи селцытъ, не ще му е мѣчно никакъ да сполучи цѣльтъ си; нему не е никакъ мѣчно ни безсовестно да пуски интриги между другитъ селцы, които като ся въздигнатъ възъ тѣзи които сѣ си подписали, той да намѣри време да побѣди послѣднитъ и да наладни надъ попъ Иванъ да го истери—и тѣи да ся сполучи намѣреніето да зематъ селатъ и да ги пѣни както ще безъ да има веке нѣкой нѣмо да му дума Еничерскіи обходъ! Фанаріотска дипломатика!

При сичкитъ тези, нашитъ селяни колко и да сѣ преста, като догадихъ причинката която имъ готви попъ Йорданъ съ това писмо, нерачихъ да ся подпишатъ. — Имашъ още да ви пиша, по уставамъ за другъ нѣтъ. Колко то за неговитъ дѣла по други нѣста, уставамъ ги на другъ, който може да ги

знай подробно и точно; колкото за неговитъ характеръ (по добръ да кажъ безъ характеръ, защото онъ имъа нѣкой), моля ся богу да по ся побуди нѣкой по силно перо за да може да го опише.

Единъ селянинъ
отъ третъ горы села.

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛЕДЪ.

Отъ день на день чакатъ рѣшеніето на въпросити които сѣ предмѣтъ на дипломатіята. Въ това рѣшеніе не ся явява въ тоя горизонтъ покривъ съ мѣчния сплетенія. Ако вѣрваме нѣколко Англически вѣстници, на императоровото слово, денешни ти министрътъ на иностранны дѣла угадвали мучнотити и неправити днешного положеніе по тъмно по сплетено отъ нѣкога.

Разбъркотіята въ Италия ся владѣи, духовити ся клонятъ къмъ една крайна независимостъ; Англическѣи парламентъ не е свършилъ още засѣданіята си, и подѣвѣтъ ся че отъ тамо ще излезатъ свѣтлинити на сегашното състояние на работити. Извѣстиятъ ема друга депеша прѣтена отъ Г-нъ Тувнелъ до Г. Перигордъ французскіи посланикъ въ Туринъ. Тая депеша съдържавала едно рѣшеніе което можало да ся приѣме отъ Европа, което можало да ся подкрѣпи пълното извършване на моралното влѣиѣе което Сардинія имъа право да налага врѣхъ Италия.

За да ся сполучи това рѣшеніе, трѣбвало:

1-во Съединеніето безъ ограничѣніе, на Парма и Модена съ Сардинія;

2-ро Викарійството на Сардинія, въ ниято на св. Съдѣлище, врѣхъ Романити.

3-то Възобновленіето на Тоскана въ политическата и мѣстната ѣ автономія;

Министрътъ на иностранны дѣла мисли че съединеніето на Тоскана съ Сардинія показвала една мисль за бой противъ Австрія съ цѣль да завоева Венеція, и можало подобно да повреди тишината на св. Съдѣлище и Неаполското царство. Ако Туринскѣи кабинетъ приѣме предложеното рѣшеніе, Франция ще го подкрѣпи въ конференцити или въ единъ конгресъ и ще го защищава противъ стѣкое чуждо смисаѣе. Туринскѣи кабинетъ е свободенъ да вѣнзи въ другъ нѣтъ; въ въ тоя случай Франция не може да земе грѣхъ себѣ никаква отговорностъ.

Най послѣ министрътъ на иностранны дѣла приближава до въпросътъ за съединеніето на Савоа и Ниція съ Франция, което съединеніе било чуждо географически за неопасеността на французскити граници, като Сардинія разширява земията си и политическата си важностъ.

Такова е на какво съдържаніето на тая депеша което чуждити вѣстници даватъ.

Франція направи непосредствено на Сардинія други предложенія за които говоратъ въ мѣлкіятъ си срѣдѣи листъ. Споредъ послѣднитъ

ти повини, Пруската газета извѣстива че Сардинія отговорила на въпросътъ на Франция относително за Савоа; че Ломбардія безъ прѣдостити ся не давали нищо удовлетворително.

Освѣнъ това, утвърватъ че отговортъ когото Прусія и Русія направили на Англическѣи предложенія обявявалъ че двѣти тѣи сили не признаватъ никакъ началото за пародна самодържностъ, врѣхъ основата на кое то съединеніето ще ся положи въ Италия.

Въ засѣданіето си отъ 28 Февр. английскѣи парламентъ ся занимавъ врѣхъ съединеніето на Савоа съ Франция. Г. Кингъкъ представилъ слѣдующето предложеніе:

«Парламентътъ иска съобщеніето на кореспонденціята която стапа между правителството на Н. В., французското правителство и Сардинското, относително за предложеніето на съединеніето на Савоа и Ниція съ Франция.»

Слѣдъ това Г. Кингъкъ утвърилъ че това съединеніе било противно на желаніята на самити провинци и шѣло да причини една тежка вреда, вѣществена на интересити на Швейцарія. Той симанува едно съгласіе между Французскѣи императоръ и Сардинскѣи царъ, за да доважи дума той, че това съединеніе е било още отъ нѣколко врѣмя въ намѣреніята на французскѣи императоръ.

«Ще мисля, прилага той, че бѣхмѣ длѣжни да отдадемъ много важностъ на императоровото обявеніе, че ся ся съвѣта отъ желаніята на голѣмити европейски сили предъ да зематъ каква да е мѣрка относително за предположеното съединеніе.

Лордъ Жонъ Русселъ мисли че съединеніето на Савоа съ Франция е едно дѣло което императорътъ, въ мѣдростъта си, не ще изпълни. Ема такова дѣло имало за слѣдствие да разбуди много недозвѣрия и тоза отъ дѣи причини.

Първата е защото съединеніето бѣди въ противорѣчіе съ прокламацията която императорътъ отпрати отъ Миланъ до Италийскѣи народъ. Втората е че първѣти усвоенія на Франция начнаха да ставатъ врѣхъ единъ слѣба частъ и ся свършиха съ голѣми европейски паднія.

Той дуи че здравостъта на Франция не зависи отъ разширеніето на граници ти; напротивъ това разширеніе е вѣнечна вреда. Доказателството на това сѣдѣ 1792 когато Наполеонъ I разширилъ граници ѣи къмъ северъ отъ Хамбургъ до Римъ, на югъ. Три годи слѣдъ разширеніето на граници и, не пригласити вѣнчѣха въ столицата.

Слѣдователно дуимъ, прилага той, политическѣи интересъ на Франция не иска да разпространи граници си; бѣи императоръ безъ да имъа да извърши неспин завоевѣнія които чѣ му направи, е добръ познатъ въ вѣдростъта си и отъ характеръ си. Ако императорътъ състои на нѣмѣието си, подѣвѣмъ ся че ще го остави на главното удовлетвореніе на Евро-

ЦАРИГРАДЪ Февр. 14 1860.

Господине редакторе!

Преди два дни, като достигнахъ въ тойзи многолюденъ градъ подиръ като си починахъ, смятамъ за народо-полезна длжностъ да разглася чрезъ почтенный вы органъ, това шото мѣхяхъ да съобщавамъ въ плтешествіето си до тука. На 10 Януарія бѣхъ щастливъ, да си намѣря и азъ въ Пловдивъ на блистателното тържество въ храмътъ на св. Богородица. Азъ като глѣдахъ многочисленый ни мѣ-зый народъ, че съ весели очи и съ-крыпении сърдца слушатъ съ крайно вниманіе, и вниманіе и умиленіе службата божія, дойдохъ въ една мисль, и да направя едно право заключеніе зарди обидата, която окаипнати въ тойзи градъ българя ся търпѣли; защото безъ даденното това съдѣствіе, никакъ человекъ неможе оцѣни при-чината на грѣцкото нго. Изъ слава на достославный тукашный управитель, сътъ съкрушися, и мы избавлени быхомъ.

На утрѣшний день трѣгнахъ за насамъ, минахъ презъ Хаской. Тамъ обществото е за окаиваніе. Четири пегъ души грѣкомани сѣ обсебихъ тол-кози българя! голѣма срамота на Хасъ койлийцига, които отъ рано ся поче-нали за общеполезното добро, за раз-итіето народно, да туратъ нѣшти си въ хомотѣтъ на единъ Хаджи Ставра Тамо, като по пресѣдахъ нѣколко дни, хванахъ пакѣтъ за Енирне, и едвамъ за 5 дѣна стигнахъ въ Му-стафа паша. Тамъ имашъ честь, да се разговоря съ нѣкои други, за учили-щата нѣмъ. Фалатъ филатъ, поуспѣхъ че и тука грѣцолѣга имъ дозволи влѣ-яніе, което нѣкой други арнаути под-крѣпени тайно отъ Енирненската мѣ-трополія дѣйствуватъ, и споредъ то-ва учебнига имъ зведѣния клонятъ на развадѣта си. Между нѣрвыты, а имене, господинъ Жеко ся види до-бъръ за отечеството си ревнителъ какъто ми казаха. Изъ добръ реви-тель, и школи не въ добръ редъ и грѣцко влѣяніе сѣ неща противопо-ложни. На 2 Фев. ся случихъ въ Е-нирне. Тукъ желепскый Еснафъ сич-кий безъ исключеніе отъ българя, по-обычай си празнували на тоя день Еснафскый, а азъ като прѣгѣлъ съ нѣкой и други, и като надѣждѣхъ на-сѣсто за нѣти нежезахъ да отида на-служба нѣмъ.

Епископътъ нѣмъ служи по Бъ-гарскы отъ члѣги и сичко ми ся ви-

дѣше прѣятно. Нашити българя му ка колкото сѣе заедно съ даскалчето захвалѣтъ, че ужъ като Евангелскы при владыката. Той ся стори, чп ны не-пастырѣ, обичалъ стадото си и зали-позива, и пыта ны отъ кѣе сѣе село, талъ за българскый языкъ. Въ мус-и защо сѣе дошле. Нѣе му ся оплака-тафа паша друго и противно заключе-кахме като прѣдъ говедѣрь, дѣто ни пасе, ужъ да ны умили, нѣ той отго-вори, чп было грѣхота, да казва дас-калѣтъ, и защо да прѣмѣняваме ветхѣ-иѣ адетѣ. Вый сте калкнѣ кафалин, ва-шнѣти дѣца, дѣто ще ги учите по бъл-гарскы, по добръ да храните зѣмѣе да-вы пять крѣвѣта салъ выи ли ся избра-хте отъ двѣсте българскы села хитри, да некате да не сте българя? на дебѣ-ли главы, рече и удѣрѣше стената, ка-то да покаже, че ни удѣря по главыты Добро, ама ный грѣцкото никакъ не от-бираме, рѣкохъ му, и за туй некаме да ны читатъ по българскы, и нека глави-ти ны, нека сѣе дебели, некамы го вер-селянѣ. Отъ разберанѣето нѣмате фѣйда. По добръ е да не знѣете како пиши книгата бѣдете слѣпи! рече послѣ, хай-де вървете си, и азъ ще пиша на полъ Англияка, и даде ны една книга, ама не знамъ що пише. И тѣй брате ще си вървимъ на село че да видимъ дѣ ша-му удари краягъ..... Послѣ това, азъ ни ся нажали, и като ги служихъ по-одно винце, алахъ керимъ, рѣкохъ, дѣ-до, да е живъ царѣтъ, царѣтъ, имайте на-дѣжда че ще ви отѣрве отъ изедницы които вы ядатъ хлѣбѣтъ, които сѣе ва-шнѣтъ потъ живѣятъ въ раскошество, и желатъ да сѣе слѣпи.

Ето господине редакторе, шото мо-жохъ да науча въ пътешествіето си отъ Пловдивъ до тука. Името ми знѣете а за който пыта.

Отъ Пловдивската
епископѣ село
К. Г. П.

СЪКАКВИ НѢЩА И НОВИНИ

— Докторъ И. Богоровъ нѣа честь да извѣсти на свѣта че наскоро отво-рилъ у Филибе, Пловдивъ, единъ лѣкар-ница, при джѣмѣя джѣмѣя. въ която ся намѣратъ различни лѣкове и цѣрѣве, до-несенни все отъ Парисъ отъ най добра-та фабрика, дѣйствието на които е не-погрѣшено. Той е готовъ да отговаря съ писмо на оныя, които ще го попы-татъ за болката си

Ето нѣкои отъ лѣковити:

хапове	за грѣска,
„	за разслабѣніе,
„	за напикаваніе,
„	за сѣрце-болъ,
Билки	за глистіе на дѣца,
„	за кашлица и грѣде-болъ,
„	за изнемошаваніе,
„	за разхлажданіе
„	за често-излазваніе то по

вѣтъ на дѣвица осомбѣнны и за по глашатаи ни ушити, а най повече шя- то; нѣчна безъ членови, нѣ го достраш
толмички. шягъ Богу, че Исусъ Христосъ былъ да не го осѣятъ че е панславистъ.
Американска храпа за каша на дѣ- глава на църквата и църквата не прино- Той пакъ обърна да пиши съ членове
чца, на които майчиното имъ мѣтко не знавала освѣтъ него за глава. Ако това та да видишъ какъ ще се извърши.
е доволно да ги насити. е истина за какъвъ чимаръ наши ти
Морунево масло за отслабнали чло- българи припознаватъ грѣхъ ятъ патрикъ
вѣтъ, за глава на църквата. Противорѣчето е
Вода чистокоса, голѣмо; каша Г-на Ботѣ да го разя- вятъ за да виѣстите слѣдующиъ ре-
— брво му ако може. сии — брво му ако може.

Господине редакторе! —

— Несжмѣнно вы ще имате добри-
довцы въ вѣстника си.

Прѣхъ за чистозѣбіе, и други вся- — Прѣхъ отъ Желѣзникъ 15 Фев- Отъ както е починалъ исхогъ на ва-
жквы лѣкове споредъ нуждата на бѣл- руаріа, една дописка съ подписъ единъ шія вѣстникъ, подосѣтиха и Русенче-
тій. Всичко ся продава съ пари на- ажеленинъ въ която ни разкъзва разни ни че имало по свѣта вѣстници. Вѣшія
прѣдъ платени злодѣйни снани по селата. Подписъ- отъ тамо дописникъ, язи ся единъ два
— Пишатъ ни отъ Т. Назарѣтъкъ предъ очити ни; трѣбовъ ни имало на че съществувъ още на свѣта краснѣй-
че лѣкой си полъ Якинъ трѣгнагъ да дописникътъ — когото нижкъ иѣваме да оный градъ Руссе (Русчукъ). Това съ
рѣсп по селата безъ да свѣти вода. познаваме — за да можимъ да ѣ отво- колко редославни краски се срѣшнѣ отъ
Нѣ незнаимъ по каква орсница, тоя римъ стѣловити на лѣстѣтъ си. съотечественницы му, лесно е да раз-
полъ испадналъ да ходи по механики сѣди всекъ. Одовлетворили ся обаче
и да ся оива. Това като видѣли се- безъ подписъ дописки не ся приемать тѣхното това съчувствіе? Не, никакъ!
лѣпнѣти, нахлопали го на пловдивскі- въ Редакціята ни или по добръ не ся почго всекъ види че отколъ време той
ятъ Панасія. Тоя послѣднѣтъ намѣ- обнародватъ. Не можимъ да рѣзумѣмъ ся съвѣтъ ся зѣдѣни, до гдѣ у Русчукъ
рилъ селанити криви. защо не ни разумѣхъ; и по коя причи- нижъ достѣ новини. Причинѣтъ увѣря-
Извѣстятъ ни отъ сжщото мѣс- чина лѣкой лица ся крѣгъ импата. вѣтъ мя нѣкой че былъ появиванѣто на
то че на 10 Февруаріа, ся ударило Ако новинити приключенія-а които ни чорбаджиякъ. Ако е така то е за чю
отъ злодѣйити едно момче, на нѣма вѣтрѣватъ нѣмто си, ако сѣ лѣжовни до до безуміе. Вижда ся че дописника
Бою, което ходило камъ село Ба- защо дѣ ни съобщавать лѣжи. Немо- вы ще бѣде отъ чорбаджіеко колѣно...

Изъ село Красенъ—

— Прѣхъ отъ Свѣшовъ шеснай- Отъ друга страна въ нѣкой случай Нишатъ отъ Ловичъ:
сѣтъ спомоществователи за Българ- до тѣхъ не ся описѣтъ, нѣ до насъ. И
ско-Италияската граматика на Г-на когато познаваме лицето което ни е
Анд. Пастори. съобщило новинити които ставатъ предъ
— Подобно отъ Свѣшовъ ни ся лѣтъ на предприни, нѣе можимъ да ся
иратиха двѣсѣтъ и три спомощество- отнесемъ до него за да познѣмъ по
ватели за позоршнѣти дѣла на Г-на подробно работата.

С. П. Ивановъ. Нѣкой да не ся бѣл, нѣе въ какъвъ да е случай, въ какво да е обстоятел-
— Въ една белѣжка единъ Алге- ство не издаваме нѣкого. Изъ за награда
горикъ дума че Ц. Вѣстникъ негрѣ- нѣе искаме отъ дописникити точна ис-
бавъ да ся нарича фанарія по при- тинната безъ никакво измѣненіе.

чипа че посѣлъ мѣжко нѣма. Хората — Г-нъ Екзархосъ извѣстѣва че нѣ-
казватъ другояче. България е женско кой Самоковѣи му приказвали че неше-
нѣя, Ц. Вѣстникъ мѣжко; България ли да упорствувать на Г-нъ Панаство
нѣма Редакторъ иргентъ, Ц. Вѣстникъ то тамо (въ Самоковъ) отхожденіе.

нѣма Редакторъ нѣма хорита тѣй прика- Нѣе ще му кажимъ първо че въ Цар-
звать. Нѣ ако « красавото магаре съ- приградъ нема Самоковѣи които да сѣ въ
фелеря на шята не ся стреска отъ сѣстоише да го увѣрятъ за приеманіе
зайчи тропощъ » то поне нека даде на Г. Панасія въ Самоковъ. Послѣ, че
вниманіе на хорекити думы. когато цѣлата Самоковска община обя-

внианіе на хорекити думы. ви въ мазарити ся именпо че неше-
— Г-нъ Юрданъ Х. Костантиновъ. ся приемать другито освѣтъ Н. П. съоте-
испѣдѣтъ отъ Фанариотити, отказва чественникътъ ся Авксентія, тогава
въ Ц. Вѣстникъ да стани папицашиинъ. единъ голѣмъ подвигъ на Н. П. защо-
Обаче нѣе имаме актътъ когото той мѣлнѣго на Екзархосовити казвачи — то колко сѣ подвизаваше догдѣ да
прати до Иія IX, актъ въ когогъ ся по- не е нищо прѣдъ решеніе на цѣлото спечели лозето на сиромѣхътъ! Пла-
каза горещъ папицашиинъ. Като сега общество. чельно повѣствованіе! страшенъ под-
ся отказва тоя дълбокъ философъ не вѣгъ !!!

испълнява длѣжностити на единъ чес- Глупаво е Г-нъ Екзархосъ да дава
тѣтъ човѣкъ. важность на думити на тукѣшнити му
— Той казва още че ималъ писма мазари ти на цѣла Самоковска е-

отъ папицашиити; нѣе имаме отъ самі- пархѣи.
ятъ него своерѣчно писани.

— Г-нъ Ботю, Калюферскіятъ піапп- — Ц. Вѣстникъ обнародва две про-
на начаа да си дрынка като голъ ко- шенія: единото отъ Охрида съ кое то
калъ въ тенджерѣ, както казва Ексь- нещѣтъ епископътъ мелетія когото ис-
сархошовіятъ Алингорикъ. Глупосѣтъ Струга, съ коего искать Г-на Мака-
на единъ піаппъ владѣи въ статіити му. ріополски за владыка.

И при това Екзархосъ ги приѣла съ — Г-нъ Екзархосъ ся чуди какъ да
вѣе еищеніе. пиши вѣстникѣтъ си. Пишете съ членове
про- нѣ такъвъ слогу му дрещете на уxo-

Въ послѣдни ти тѣя врѣмена

Мон. въ Ц-градъ 1860 Марта. 5

Лпр. Тур. Гр. ...	116 15
Лпр. Англ. ...	128 10
Минцъ ...	60 25
20-франгъ ...	102 20
Полъ Имѣ. ...	104 10
Меаж. бѣлѣ ...	